

Ženy ve službě: 15. Z historie kazatelské služby žen v Anglii 2

Ženy ve službě

Kdy není kazatel kazatelem?

Po mnoho let sloužily ženy v Baptistické Unii v Anglii jako diakonky.

První diakonky byly přijaty v roce 1890, kdy se Dr. F. B. Meyerová a kazatel Hugh Price Hughes začali zajímat o morální a sociální podmínky obyvatelstva. Sestry měly službu péče o chudé lidi: „pomáhat a rozjasňovat životy mužů, žen a dětí a především je získávat pro Ježíše Krista.“¹

Řád baptistických diakonek

Mnohé z nich byly kvalifikované zdravotní sestry, ale vedly také setkání matek, vyučovaly v nedělní

škole, navštěvovaly lidi v jejich domovech: drhly jim podlahy, uklízely jejich domy, ošetřovaly jejich děti, pečovaly o jejich nemocné a sedávaly u lůžek s umírajícími.

Zpráva výboru Baptistické unie o službě žen ve sborech 1902

Do roku 1907 pracovalo v Londýně 20 diakonek. Sestra Lizzie Hodgsonová přitahovala na svá shromáždění pod širým nebem 500 žen týdně a její kázání v neděli večer zaplňovala Lyrické divadlo s kapacitou 1400 míst. Postupně byly sestry vysílány do „provincií“ a jižního Walesu nebo jako misionářky.

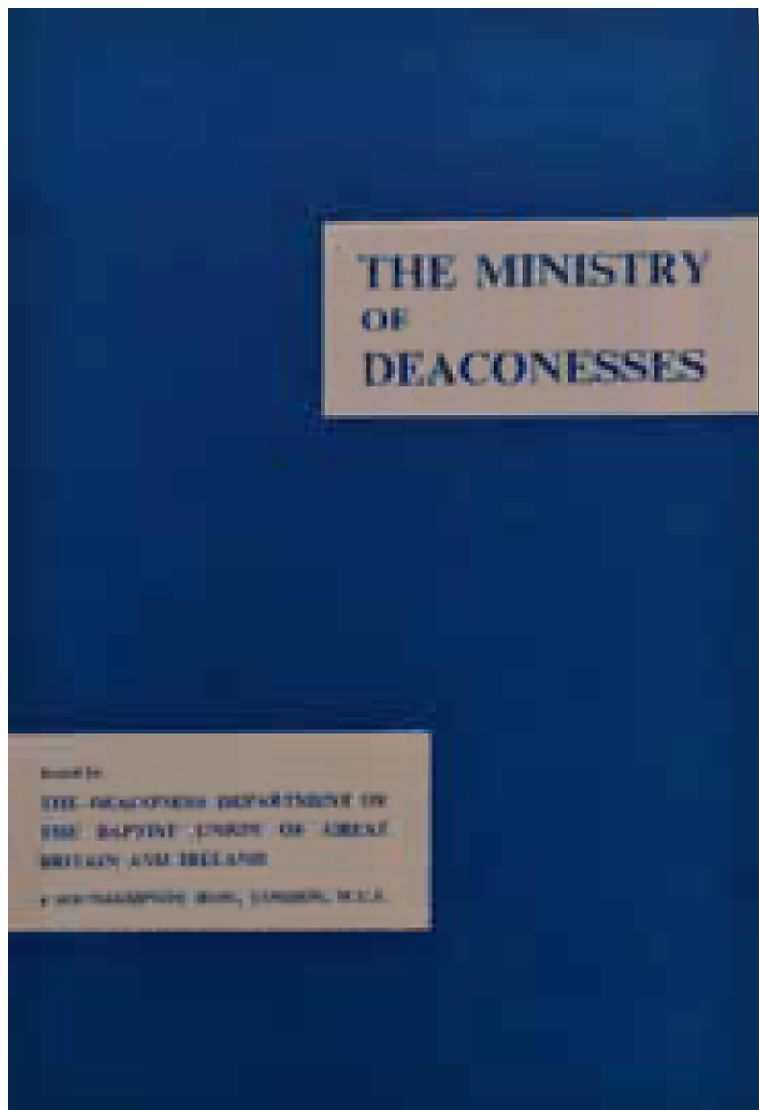
Diakonky se nesměly vdávat, protože se věřilo, že by nemohly plnit povinnosti manželky a matky a zároveň být diakonkou, i když se to později změnilo.

Zahájení studia žen ve službě v Anglii 1920

Během války v letech 1914-18 se diakonky začaly ujímat sborů, kde kazatelé narukovali do armády. Když se muži z první světové války vrátili, ženy laskavě ustoupily stranou a službu jim přenechaly. To se opakovalo i během druhé světové války.

Tento vývoj vedl k tomu, že baptističtí představitelé zpochybnili právo sborů upírat ženám možnost rozšířit svou službu. V roce 1915 Dr. Charles Brown prohlásil: „*Sestry jsou stejně skutečnými Kristovými služebnicemi jako muži ordinovaní ke službě slovem.*“².

Služba baptistických diakonek

V roce 1919 se *Sesterstvo* stalo oficiální součástí *Baptistické unie* v Anglii, která uznala důležitou práci, kterou ve sborech vykonávají.

Diakonky byly řešením problému městských sborů: budovaly upadající sbory nebo zakládaly nové, kam muži odmítali jít kvůli špatnému platu a tvrdým podmínkám. Rozvíjely sbory, dokud si sbory nemohly dovolit mužského kazatele. Jedním ze zdrojů bolesti bylo, že založení sboru bylo často datováno až od příchodu mužského kazatele.

Jedna ze sester poznamenala: „Ženy šly tam, kam mohly jít jen ženy a získat lidi zpět, a to proto, že jen ženy byly ochotny věnovat se těmto špinavým a podřadným začátkům práce, kterou bylo třeba vykonat“.³

Baptistické diakonky ve Struan Training College

Jak práce žen postupovala, rozvíjela se i jejich zkušenost, osvědčenost i vzdělání: mluvení na shromážděních, teologie, studium Bible, řečnictví a pěstování duchovního života. Později se přidala novozákonní řečtina, apologetika, homiletika, církevní dějiny a psychologie.

V roce 1932 vedlo duchovní službu v baptistických sborech jedenáct sester, tři z nich byly ordinovány na kazatelky. Ženy sice mohly vykonávat ordinovanou službu, ale většina z nich se raději vzdělávala jako diakonky, protože věřily, že by měly zastávat spíše roli služebnic než vedoucí úlohu tradičně spojovanou s muži.

Výhodou pro sbory byl mnohem menší finanční závazek: diakonky měly jen minimální plat a sbory jim nemusely poskytovat bydlení.

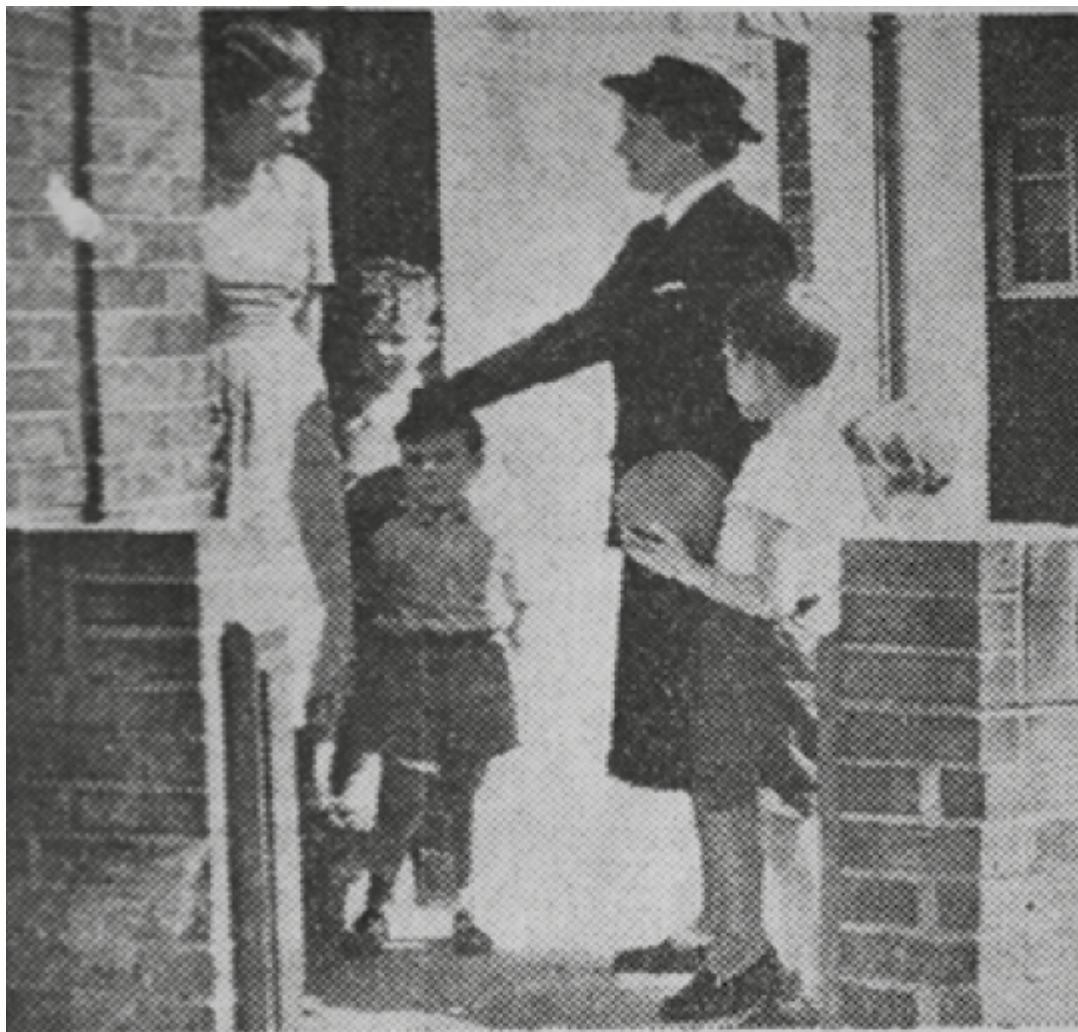
Povinnosti se nesmírně lišily: zpočátku jim často nebylo uděleno povolení kázat ve sboru, sloužit Večeři Páně nebo křtít. Nakonec jim bylo povoleno kázat a sloužit Večeři Páně, ale zůstalo omezení týkající se křtů, ať už z důvodů skromnosti, nebo z obavy, že nejsou dostatečně fyzicky silné, aby křest ponořením zvládly – ale i to se časem změnilo.

Sestra Winifred Willmottová vede bohoslužbu požehnání novorozenému dítěti

V roce 1945 rostoucí poptávka po diakonkách vedla k několika náborovým akcím. Zvýšení platů však chudším sborům znemožnilo mít i jen jednu diakonku, a tak se poptávka po diakonkách opět snížila.

V 60. letech se čtyři sestry, které fakticky vykonávaly práci duchovních, rozhodly požádat o uznání duchovenské služby, které jim bylo uděleno – ovšem bez finanční podpory ze strany Baptistické unie.

Sister Muriel Scott visiting at Hangleton Valley, Hove, Sussex, where she served this Initial Pastorate for five years (1956-61). After a short period with a student Pastor the church now has a full-time minister, the Rev. P. N. Morgan, of Cardiff College, who settled in October. Large grants from the Home Work Fund have been made for the stipends of the deaconess and the present minister.

Sestra Muriel Scottová při návštěvě členů sboru v Hangleton Valley v Hove v Susseexu, kde sloužila v této duchovní službě pět let (1956-1961). Po krátkém období služby jako studentské kazatelky má nyní sbor kazatelku na plný úvazek P. N. Morganovou z Cardiff College, která byla přijata v říjnu. Obdržela velký grant z fondu Home Work Fund na mzdu diakonky a nyní i kazatelky. Článek z The Baptist Times - 12, prosince 1963

Přestože Unie neměla proti ženám jako služebnicím žádné námitky, byly tazatelky odkázány na *Řád baptistických diakonek*. To většině vyhovovalo, ale pro některé tato odpověď představovala zdrcující ránu tomu, k čemu věřily, že je Bůh povolává.

Odpor nevycházel ze struktur Baptistické unie, ale ze sborů. Ty s radostí přijímaly diakonku, plnící kazatelskou roli, ale velmi se bránily ženě kazatelce. Jedna diakonka uvádí, že ačkoli byla jedinou a plnou kazatelkou sboru, když získala akreditaci kazatelky, několik rodin sbor opustilo, protože měly námitky proti tomu, aby byla kazatelkou ve stejné službě.

Tak začala cesta k rozhodnutí, že všechny aktivní diakonky budou převedeny na seznam akreditovaných kazatelů. Pro ženy to nebylo snadné rozhodnutí, protože mnohé z nich měly pocit, že diakonky mohou nadále plnit zvláštní specifickou roli.

„Když náš Řád diakonek skončil, řadě našich sester bylo velmi líto, že ztratily titul sestra diakonka a že se budou jmenovat kazatelky... protože diakonka je ta, která slouží... každý člověk je jiný a každý má jiné dary, plníme jinou roli. Mám pocit, že se role mužů a žen doplňují, každý má svou roli.“⁴

Po dlouhém hledání srdce však konference Diakonie v listopadu 1974 přijala těžké rozhodnutí souhlasit s přesunem diakonek mezi akreditované kazatele.

Skupina kazatelek na sjezdu baptistů 27. dubna 1976, jehož součástí byla děkovná bohoslužba za Řád baptistických diakonek.

Dne 23. ledna 1975 se sešla Rada diakonie a vydala následující prohlášení:

„V přesvědčení, že funkce diakonek se pod Boží mocí stala funkcí kazatelky, souhlasíme... aby byly diakonky převedeny na seznam kazatelů a se zrušením Řádu baptistických diakonek.“⁵

Některé diakonky se v tu chvíli rozhodly odejít do důchodu, jiné přešly na seznam akreditovaných

kazatelek, ale nějakou dobu jim trvalo, než si na svůj nový status zvykly.

Baptistická unie byla na dlouhé cestě a zdá se, že existence *Řádu baptistických diakonek* byla využita jako způsob, jak se vyhnout obtížnému úkolu doporučit sborům ženy do duchovní služby, a že ženám bylo umožněno vykonávat práci v duchovní službě bez uznání jako kazatelek.

Dne 26. června 1975 bylo 80 diakonek převedeno na seznam akreditovaných kazatelů. Na dalším baptistickém sjezdu se konala děkovná bohoslužba. Bylo doporučeno, aby všechny diakonky měly nějakou bohoslužbu u příležitosti změny svého statutu.

Na shromáždění v roce 1977 se Ernest Payne pozastavil nad tím, že Unie příliš často „*přenechávala ženám práci, která nás muže nelákala*“, a že i když by Baptistická unie měla být na *Řád baptistických diakonek* hrdá:

*„Jejich hrdost musí být dotčena trochou studu, protože za mnoha příběhy je spousta hrdinství a bolesti srdce... upřímně řečeno, jako denominace jsme jim neposkytli odpovídající podporu nebo uznání.“*⁶

*Kdy není kazatel kazatelem?... když je diakonkou.“*⁷

Poznámky:

¹ Rose, Doris, M, *Baptist Deaconesses*, (London: The Carey Kingsgate Press Ltd, 1954) str. 6.

² Rose, Doris, M, *Baptist Deaconesses* (London: The Carey Kingsgate Press Ltd, 1954) str. 12.

³ Sestra Lena Parkinson, *'Sisters of the People: the Passing Years'*

⁴ Rozhovor se sestrou Winifred Waller

⁵ *Deaconess Committee minutes*, 23. ledna 1975.

⁶ Magnetofonová kazeta duben 1977 *'Sisters of the People'*.

⁷ Margaret Jarman v nedatovaném letáku nalezeném v archivu *Diakonek* v Angus Library Oxford

Julie Aylwardová

Julie Aylwardová

Julie Aylward

Julie Aylwardová je baptistická kazatelka, která v současnosti působí jako vězeňská kaplanka.

Výzkum *Řádu diakonie* byl proveden v rámci studií ve studijním volnu *sabatiku* a stále probíhá. Julie píše: Jsem vděčná knihovně *The Angus Library* za přístup do jejich archivu a zejména za článek Nicolý Mooreové: *Sister of the People The Order of Baptist Deaconesses 1890-1975*. Je to nevyhnutelně jen letmý pohled na úžasný příběh práce diakonek v naší denominaci, které sloužily evangeliem na těch nejnehostinnějších místech za malý plat nebo uznání.

Prameny:

[Baptists TOGETHER Magazine](#), Spring 2019, str. 10-12

Fotografie jsou z The Angus Library and Archive, Regent's Park College, Oxford
(<http://theangus.rpc.ox.ac.uk>)

-krk-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika nebo facebookovou skupinu Zpravodaj baptistických sborů](#)